

Hvad står der i bibelen - om bibelen?

Eskild Skov Særkjær

Lad os som indledning se på et vers fra Johannes evangeliet, kap. 1:

"Filip finder Nataniel og siger til ham: Ham, som Moses i loven og ligeså profeterne har skrevet om, ham har vi fundet, Jesus, Josefs søn fra Nazaret", John. 1:45.

Som teksten fortæller, er bibelen skrevet af mennesker, som vidner om det, Gud har sagt. Disse består af lærde og ulærde, profeter, konger, fårehyrder, fiskere, teltmager, osv. Men bibelen er også mere end det. Den er Guds ord. Det betyder, at Gud har inspireret fx Moses og profeterne, som vi så det i ovenstående vers, til at skrive præcis det, der står skrevet i bibelen. Peter skriver:

"Aldrig er nogen profeti [eller tekst fra bibelen] fremgået af et menneskes vilje, men drevne af Helligånden udtalte mennesker [ordret: Guds hellige], hvad de fik fra Gud", 2. Pet. 2:21.

Bibelens forfattere var altså drevne af Helligånden til at sige eller skrive det, de fik fra Gud. Paulus vidner om det samme i sit 2. brev til Timotius, hvor han skriver:

"Ethvert skrift [i bibelen] er indblæst [ordret: indåndet] af Gud, og er nyttig til undervisning, til bevis, til vejledning og til opdragelse i retfærdighed, så at det menneske, som hører Gud til, kan blive fuldvoksnet, udrustet til al god gerning", 2. Tim. 3:16-17 [Her efter 1992-oversættelsen, som gengiver grundteksten bedst].

Det, at ethvert skrift er indblæst eller indåndet af Gud betyder, at Moses, profeterne og de andre kun har nedskrevet det, Gud ville have dem til at skrive. Det stemmer med det, Jesus siger, nemlig, at 'det ord, jeg har talt, er Ånd og liv'. Det er derfor, at ordet kan forvandle mennesker, når de hører det. I Rom. 10:17 beskriver Paulus det således:

"Så kommer da troen af det, som høres, og det, som høres, kommer i kraft af Kristi ord".

Kristi ord er det samme som Guds ord, og er højt hævet over alt andet. Alle kloge visdomsord i hele verden er intet i forhold til de vidunderlige Guds ord, vi har fået gennem bibelen. David vidste dette, og skriver:

"Herrens ord er rene ord, det pure, syvfold lutrede sølv, salme 12:7.

David vidste, at Guds ord er 100% pålidelige, og derfor havde han også fuld tillid til, at han kunne leve sit liv efter dette ord. Derfor siger han også et andet sted:

"Dit ord er en lygte for min fod, et lys på min sti", salme 119:105.

Når der tales om, at ethvert skrift er indblæst af Gud, inkluderer det selvfølgelig hvert eneste ord i bibelens grundtekst. Det kaldes med et fint ord for verbalinspiration. Det betyder, at intet ord i bibelen er tilfældigt, eller menneskeværk. Derfor kunne eksempelvis Paulus med autoritet sige dette:

"Jeg vil nemlig, brødre! at det evangelium, som er blevet forkyndt af mig, ikke er menneskeværk; det er jo heller ikke af noget menneske, jeg har fået det eller har lært det, men ved en åbenbaring af Jesus Kristus", Gal. 1:11-12.

Det, der her siges, står i total modsætning til den moderne bibelkritik, som mener, at en stor del af bibelen - hvis ikke det hele, kun er forfattet af mennesker, som trods ærlige forsøg på at beskrive det, de så og hørte, alligevel ikke formåede at gøre det uden fejl og fejlfortolkninger.

Selvom der altså er mange, der sætter spørgsmålstegn ved, at bibelen er Guds ord fra begyndelsen til enden, så er det dog dét, bibelen vidner om og hævder. Vi skal se nogle få eksempler på dette. Vi begynder med et ord fra Jesus, som siger det således i bjergprædikenen:

"Før himmelen og jorden forgår, skal end ikke det mindste bogstav eller en tøddel af loven [her med tanke på hele GT] forgå - før det er sket alt sammen", Matt. 5:18.

En tøddel [græsk: yod] svarer på en måde til vores prik over i'et. Det betyder, at hvert eneste ord i bibelen har en så stor betydning, at Gud har anset det for vigtigt at have med i den bibelske tekst. Det sker da også mange gange, at et enkelt ord i den bliver gjort til et hovedbevis for det, der bliver fremført. Et af disse finder vi i Matt. 22, hvor vi har beretningen om, at nogle saddukæere kommer til Jesus og stiller ham nogle kritiske spørgsmål om læren om de dødes opstandelse - som de i øvrigt ikke selv troede på - og håbede derfor, at Jesus ikke ville være i stand til at give dem et skriftmæssigt svar.

Men det kunne han! Med et eneste ord fra GT - og det er ordet 'ER' - beviste han, at de var på vildspor, idet han sagde:

"Hvad de dødes opstandelse angår, har I da ikke læst, hvad der er talt til jer af Gud, når han siger: Jeg ER Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud? [Det betyder]. Han er ikke Gud for døde, men for levende", Matt. 22:31-32.

Det, som Jesus her citerede, står skrevet i 2. Mos. 3, hvor Gud sagde dette til Moses. Men på dette tidspunkt havde Abraham, Isak og Jakob jo været døde i flere hundrede år. Alligevel siger Gud, at de lever, for ellers kunne han jo ikke stadig være deres Gud. På samme måde vil enhver, som tror på Jesus i dag, leve om han end dør. Og derfor vil enhver også opstå fra de døde, som han har sagt det, og han har bevist det ved selv at opstå fra de døde.

I Gal. 3:16 har vi et andet eksempel på, hvordan et enkelt hebraisk ord fra GT bliver brugt til at fastslå eller bevise, at når Gud taler om Abrahams afkom, så sagde han ikke 'dine afkom', som om det gjaldt mange, men sagde derimod 'dit afkom', som når det gælder én.

Den grammatiske regel, hvor ordet afkom står i ental - i betydningen, at der kun er tale om én, har vi ikke på dansk. Men på hebraisk og græsk giver det god mening. Dette ene ord fra GT bliver hermed gjort til et bevis på, at teksten peger på Jesus Kristus, som skal komme til jorden som den Abrahams efterkommer, som skal frelse folket såvel som 'hele verden' fra dets synder.

Ud fra det omfattende skriftmæssige vidnesbyrd om, at hvert eneste bog i bibelen - og hvert ord i dem, er inspireret af Gud, så er det forståeligt og logisk, at Jesus igen og igen vender tilbage til, hvad der står skrevet. Faktisk vedkendte han sig konsekvent hele GT uden at sætte et eneste spørgsmål ved dets tekster. For ham var hele skriften nemlig Guds ord.

Det sker fx, når han taler om, eller henviser til skabelsesberetningen i 1. Mos. Kap. 1. For ham var det, der beskrives dér, ikke en myte eller legende, som mange hævder, men en virkelighed. Et eksempel på dette finder vi i Mark. 13:19, hvor Jesus underviste sine disciple om de sidste tider, og sagde:

"I de dage skal der komme en stor trængsel, hvis lige ikke har været fra skabelsens begyndelse, da Gud skabte den, indtil nu, og heller ikke senere skal komme".

På samme måde vidner Jesus også gentagne gange om, at loven, som blev givet af Moses, er Guds ord. Et eksempel finder vi i Matt. 15, hvor han siger:

"Gud har sagt: Ær din fader og din moder... men I lærer: Hvis nogen siger til sin fader og moder: 'Det, du skulle have haft som hjælp fra mig, skal være tempelgave', så behøver I slet ikke at ære sin fader og moder. Således har I sat Guds lov ud af kraft for jeres overleverings skyld", Matt. 15:4-6.

Læg mærke til, at Jesus gør loven identisk med det, 'Gud har sagt', og kalder derfor også loven for 'Guds lov'. Det betyder selvfølgelig, at Moses, som gav dem loven, var inspireret af Gud til at sige nøjagtig det, han har hørt fra Gud. Selvom bibelen er nedskrevet af mennesker, så ser vi igen, at den for Jesus alligevel - og samtidig - også helt igennem er Guds ord. Det var ikke kun noget, han vidste, fordi han er Guds Søn - men det kan enhver forvise sig om ved at læse bibelen, og tro på det, der bliver åbenbaret os.

Således er GT fuld af vidnesbyrd om, at Gud er dets forfatter. 4. Mosebog begynder fx med ordene: 'Herren talte således til Moses i Sinaj ørken.'. Et andet eksempel er 2. Mos. 24:3-4, hvor der står: "Så kom Moses og kundgjorde hele folket alle Herrens ord.. Da skrev Moses alle Herrens ord op..".

Ca. 2500 gange bliver sådanne og lignende ord brugt i GT. Dertil kommer de ca. 5000 gange, hvor Gud omtaler sig selv i første person og siger 'mig' eller 'jeg'. Et eksempel på dette finder vi i de to citater fra henholdsvis Esajas og 5. Mos., som Jesus gengiver i sin anklage mod farisæerne og de skriftkloge i Matt 15. Her læser vi, at han sagde til dem:

"I hyklere! Med rette har Esajas profeteret om jer og sagt: Dette folk ærer MIG med læberne; men deres hjerter er fjernt fra MIG. Det er forgæves, de dyrker MIG, når de fører lærdomme, som kun er menneskebud", Matt. 15:7-9.

Alene i denne tekst fremgår det, at selvom det er Esajas og Moses, der taler, så er det alligevel ikke deres egne ord, de fremførte, men Guds ord. Derfor accepterede Jesus da også denne tekst, såvel som alle GT-tekster, uden forbehold. Uden at korrigere et eneste ord eller vers i GT accepterede han beretningen om skabelsen, Noah og Syndfloden, om Lot og ødelæggelsen af Sodoma og Gomorra, om jødernes ophold i Ægypten, deres befrielse fra slaveriet såvel som overgangen over Det Røde Hav, om Elias og Elisa, alle profeter, osv. Ikke en eneste person, begivenhed eller tekst i GT er undtaget.

Derfor henviste Jesus da også ganske naturligt til alle skrifter i GT, da han efter sin død og opstandelse underviste sine disciple om, hvad der står skrevet om ham i disse. Som fx i Luk. 24:

"Da sagde han til dem: Åh, hvor er I uforstandige og tungnemme til at tro på alt det, profeterne har talt. Burde Kristus ikke lide dette og så indgå til sin herlighed? Og idet han gik ud fra Moses og alle profeterne, udlagde han for dem, hvad der i alle skrifterne handlede om ham", Luk. 24:25-27.

Og senere i samme kapitel:

"Da sagde han til dem: Dette er, hvad jeg sagde til jer, mens jeg endnu var hos jer: alt dette må gå i opfyldelse, som er skrevet om mig i Mose lov og profeterne og salmerne. Da åbnede han deres sind, så de forstod skrifterne", Luk. 24:44-45.

Jesus åbnede deres sind, står der. Det er kun på den måde, ved Helligånden, at de kunne tro, at hele skriften er indblæst af Gud [Guds Ånd]. Det er også kun på den måde, at mennesker stadig kan tro, at en så gammel bog som bibelen er Guds levende ord til mennesker til alle tider. Det var pga. disciplenes tro på det, der står skrevet, og Helligåndens overbevisning af alt det, de så for deres øjne, da Jesus var iblandt dem, at vi har fået NT. Alle forfattere til NT har det tilfældes, at Gud inspirerede dem til at nedskrive det, vi har i NT, på nøjagtig samme måde, som han inspirerede de troende i den gamle pagt til at nedskrive GT.

Jesus, som vidste alt og ved alt, sagde da også, måske 25-30 år før det opkom i disciplenes og apostlenes hjerter at nedskrive noget som helst, at beretningen om den kvinde, som udgød salven over Jesus i Betania, ville komme til at stå i NT. Han sagde nemlig:

"Sandelig siger jeg jer: hvor som helst i hele verden evangeliet prædikes, skal også det, som hun har gjort, fortælles til minde om hende", Mark. 14:9.

Som vi har set, vidner både GT og NT samstemmende om, at dets forfattere var blevet direkte inspireret af Helligånden til at nedskrive det, vi har fået det overleveret. Netop dette er grunden til, at da Paulus fx stod anklaget foran landshøvdingen Feliks, vidnede han for ham om skriftens pålidelighed, idet han sagde:

".. Jeg tror på alt det, som står skrevet i loven og hos profeterne", Ap.g. 24:21.

Det er også vores bekendelse. Vi tror, at hele skriften er Guds uforfalskede ord. Hvordan ved vi dette? Ved Guds Ånd, som bor i os. I et interview i KD fortæller Poul Hoffmann, hvordan han en dag, kort efter at han var blevet en kristen, fik en sådan åbenbaring om, at Bibelen er Guds konkrete og sande ord til menneskeheden. Jeg citerer fra artiklen:

"Det lyder så elitært [ophøjet], når nogen fortæller, at de har fået en åbenbaring, men jeg har ikke et bedre ord for det: Med ét vidste jeg, at alt det, der står i Bibelen, er sandt, og det ikke bare i overført betydning. Det er her, vi skal finde sandheden, ikke i videnskaben", KD 18/5 '13.

Gennem tiderne har utallige vidnet om det samme. Jeg vil citere fra nogle få af disse: Sir Winston Churchill har fx sagt:

"Vi tror, at det mest videnskabelige standpunkt og fornuftige indstilling er, at man tager bibelens beretninger bogstaveligt. Vi kan være sikre på, at alle disse ting skete, som de er fremstillet i den hellige skrift. Vi hviler trygt på skriftens uovervindelig klippe".

Filosoffen Emanuel Kant skriver:

"Bibelen er den ædlest skat. Uden den var jeg et ulykkeligt menneske. Man gør vel i at søge sin trøst i evangeliet, for det er en udtømmelig kilde for al sandhed. Som når fornuften har gennemført hele sit område [og må erklære, at den] ikke er at finde noget andet sted".

Forfatteren Charles Dickens har i et brev til sin søn kommet med denne anbefaling:

"På det kraftigste og hjerteligste vil jeg understrege for dig, hvilken uerstattelig værdi, det NT er som ufejlbarlig vejleder gennem livet. Så længe du sætter denne bog højt, og bøjer dig for vor frelsers person, kan du ikke fare vild. Dette ord har ledsaget mig hele livet".

Naturvidenskabsmanden Galilei sagde:

"Den hellige skrift kan aldrig lyve eller tage fejl. Dens budskab er absolut og urokkeligt sandt. Den hellige skrift og naturen stammer begge fra det samme guddommelige ord. Den ene fordi den er indgivet af Helligånden, den anden fordi den udfører de guddommelige befalinger".

Til sidst vil jeg nævne en afrikansk høvding, som på et officielt besøg i England fik foretræde for dronning Victoria for snart 150 år siden. Han stillede dronningen en række spørgsmål, og et af dem lød:

"Hvad er hemmeligheden bag Englands storhed? Dronningen overrakte ham da en smuk indbundet bibel med ordene: Denne bog er hemmeligheden bag Englands storhed".

Som en fortsættelse er det nok det modsatte, som er årsagen til Englands nedtur de senere år. Det er mange år siden, at der har været vækkelse i England, og i dag har nationen i overvejende grad vendt sig bort fra Guds ord som rettesnor for liv og lære. Det samme er tilfældet med Danmark.

For at dette ikke skulle ske for staten Israel, gav Gud folket befalingen om, at når de fik en ny konge, så skulle han

"tage en afskrift [kopi] af denne lov [skriften] til eget brug, efter levitpræsternes diktat. Den skal ligge hos ham, og han skal læse i den hele sit liv, for at han må lære at frygte Herren sin Gud og omhyggeligt følge denne lovbogs ord og disse love", 5. Mos. 17:18-19.

Det samme gode råd har Gud givet de troende i den nye pagt. Hvilken velsignelse er det ikke, at vi har fået Guds ord betroet, for at vi kan læse i den hele vort liv, for at vi må lære at frygte den levende Gud, og lære frelsens vej at kende. Tænk, hvis Israels konger havde adlydt Gud og gjort

dette. Tænk, hvis de omkringliggende landes ledere havde gjort det. Hvor ville vi være velsignet i Danmark, hvis vores statsminister altid først og fremmest ville søge Gud og hans ord for at kunne lede landet ret. Når det ikke sker, er det endnu vigtigere, at vi beder for, at de alligevel må blive brugt til at handle ret, efter Guds vilje.

Der har altid været en kamp mod bibelen, og dens årsag er djævelens, og dermed også mange menneskers had mod alt, hvad der har med Gud at gøre. Et typisk eksempel kan være fra en artikel i Politiken den 9 august 2013, med overskriften: 'Historien om et samlet jødisk folk er en myte'. I den får Israel og jøderne spandevist af uhyrlige løgne og fordrejelse, og når de så bruger bibelen til at bevise deres ret til landet Israel, affejer forfatteren [Kjeld Koplev] alle henvisninger til, hvad den siger, med ordene: 'Bibelen er ikke noget historisk dokument'.

Pga. den vedvarende bombardement mod bibelen og sandheden i den er mange kristne i dag blevet forført til at tro og acceptere det, som denne verdens tidsånd fortæller dem. I virkeligheden har de dermed også kasseret bibelen som rettesnor for liv og lære. I Missions-nyt er situationen beskrevet på denne måde:

"Frafald fra Gud begynder altid med frafald fra Ordet.. [Det er] tyven, Satan, [som] kommer.. for at stjæle, slagte og ødelægge. Et af det første, han gør i sit angreb mod mennesker, er at stjæle Guds ord fra os. Når han kommer i en teologisk slangeskikkelse, med det gamle lumske spørgsmål: 'Mon Gud virkelig har sagt..', falder mange pladask i snaren. Således kan han ødelægge både kirke og samfund, så at kristentroens salt mister sin kraft, hvis vi ikke er på vagt. Selv Jesus mødte fjendens angreb i fristelsens time, der i ørkenen, ved at bruge ORDET ret. Han sagde: Vig bort, Satan! Thi der står skrevet...". [Missions-nyt, nr. 2, sommer 2013].

Jo, djævelen raser mod Gud., og bruger villige mennesker som redskaber til at udbrede en mistillid til Guds ord, for om muligt at få mennesker til at forkaste det, han har sagt. Ordene fra 1. Mos. 3 lyder stadig: Mon Gud har sagt dette? Hvad skal vi sige til dette? Svaret finder vi i 2. Kor. 2, hvor der står

"Vi har ikke fået verdens ånd, men Ånden fra Gud, for at vi kan lære at kende, hvad Gud i sin nåde har skænket os", 1. Kor. 2:12.

Det er altså ved den Hellige Ånd, at vi kan tro, at bibelen er Guds ord. Det er ved den Hellige Ånd, at vi kan tro, at bibelen stadig er lige aktuel i dag som dengang, den blev skrevet. Det er ved den Hellige Ånd, at vi tror, at alle de skriftsteder, vi har set på i dag, er troværdige og sande. Det er derfor også ved den Hellige Ånd, at vi tror, at Jesu ord er troværdige og sande, også når han siger:

'Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal ingenlunde forgå', Matt. 24:35.

Engang hørte jeg en sige, at bibelens 66 bøger er som at få 66 breve fra Gud. Og det er sandt. Vi forstår ikke det hele, men der er det ejendommelige ved bibelen, at jo mere den læses, jo mere åbenbarer den - ved Helligånden, Guds storhed, visdom, rigdom, indsigt, almagt, herlighed, nåde, kærlighed, tilgivelse, retfærdighed, frelsesplan, osv. [find selv på flere superlativer], og desuden giver den os liv og forvandler os til at blive mere lig ham; blive mere himmelsindet.

Når dette sker, kommer Kristus i centrum. Han er livet og skriftens midtpunkt. Måtte Guds ord derfor få den hædersplads og ære blandt os i dag, som den bør have. Jeg vil slutte med endnu et ord fra salme 18, hvor David skriver dette om Gud og hans ord:

"Guds vej er fuldkommen, Herrens ord er lutret, han er et skjold for alle, der søger tilflugt hos ham", salme 18:31.

AMEN